

Sygn. akt VI GC 376/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Marta Zalewska Protokolant: inspektor A. C.

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) spol.s.r.o. z/s w T. - Słowacja

przeciwko: (...) spółka z o.o. z siedzibą w B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółka z o.o. z siedzibą w B.

na rzecz powoda (...) spol.s.r.o. z/s w T. - Słowacja kwotę 87.483,16 zł (osiemdziesiąt siedem tysięcy czterysta osiemdziesiąt trzy złote 16/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 25.733,03 zł od dnia 30 października 2012r.,

- 14.156,75 zł od dnia 11 listopada 2012r.,

- 47.593,38 zł od dnia 13 grudnia 2012r.,

do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.813,52 zł (siedem tysięcy osiemset trzynaście złotych 52/100) tytułem kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 43 zł (czterdzieści trzy złote) tytułem brakującej opłaty od pozwu.

Sygn. akt VI GC 376/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 lutego 2016 r.

Powód A. - (...) S.. (...) z siedzibą w T. wniósł o zapłatę od pozwanego (...) Spółka z o.o. w B. kwoty 89.703,96 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot. W uzasadnieniu wskazał, iż na podstawie umowy dostawy drewna zawartej ze Spółką (...) Slovakia s.r.o. w T. pozwany otrzymał trzy partie drewna, na potwierdzenie czego T. wystawił trzy faktury VAT. Zgodnie z umową towar został dostarczony pod adres Zakład (...) Spółka z o.o. w P.

w dniach 24.10.2012 r., 31.10.2012 r. i 21.11.2012 r. Powód nabył powyższe wierzytelności na podstawie umowy cesji dnia 6.06.2013 r., o czym pozwany został zawiadomiony.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Zaprzeczył twierdzeniom powoda,

w szczególności zawarciu umowy sprzedaży towarów, złożeniu zamówienia na dostawę, ich ilości i jakości. Zarzucił, iż faktura nie stanowi dowodu, lecz jedynie dokument techniczno- rozliczeniowy, a powód nie przedstawił dowodu zawarcia umowy cywilno – prawnej, stanowiącego podstawę ustalenia roszczenia. Pozwany nie potwierdził również wysokości zadłużenia oraz ilości i jakości zakupionego u powoda towaru. Zarzucił, iż część dołączonych dokumentów: listy przewozowe zostały wystawione na firmę Zakład (...), a nie na powoda: konkretnie powołał się na list przewozowy nr (...). Podniósł też zarzut przedawnienia roszczeń na podstawie art. 554 kc licząc dwuletni termin przedawnienia od terminów płatności wskazanych w fakturach.

W odpowiedzi powód wskazał, iż węzeł obligacyjny powstał na podstawie faktur VAT oraz skutecznego odebrania towaru, który strona potwierdziła. Odnośnie zarzutu przedawnienia wskazał, iż strony nie dokonały wyboru prawa, a zatem zgodnie z rozporządzeniem R. I zastosowanie znajduje prawo państwa, w którym w chwili zawarcia umowy sprzedawca lub dostawca ma siedzibę lub miejsce zamieszkania. Dostawcą towaru była spółka w Słowacji, a według prawa słowackiego roszczenia z tytułu dostawy towaru ulegają przedawnieniu w okresie 4 lat. Powołał się również na umowę międzynarodowej sprzedaży towarów, tj. Konwencję Nowojorską z 1974 r. o przedawnieniu, która to Konwencja przewiduje 4-letni termin przedawnienia.

Bezspornym w sprawie było, iż w dacie 6.06.2013 r. została zawarta

w formie pisemnej umowa cesji wierzytelności objętej żądaniem pozwu, na mocy której T. Slovakia s.r.o. w T. zbyła na rzecz powoda wierzytelności, objęte żądaniem pozwu, a pozwany został o tym powiadomiony (okoliczności uznane przez Sąd za niesporne na podstawie art. 230 kpc, a więc nie wymagające dowodu). Poza sporem na analogicznej zasadzie zostało uznane przez sąd, iż powód w dniu 15.09.15r. wezwał pozwanego do zapłaty w/w należności, na co pozwany nie zareagował

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24.10.2012 r. Spółka (...) Slovakia (...) w T. na podstawie zamówienia nr 7 strony pozwanej, zgodnie z ustaleniami stron dostarczyła towar do Zakładu (...) Spółka z o.o. w P.. Odbiór towaru potwierdziła strona pozwana na dokumencie dostawy nr (...), przybijając pieczętkę o treści: (...) Spółka z o.o. Magazyn (...) w dacie 24.10.2012 r. oraz składając podpis odręczny. Z tego tytułu T. wystawił w dniu 23.10.12r. fakturę nr (...) na kwotę 6.608,47 euro z terminem płatności 29.10.12r.. Dokument dostawy wskazywał szczegółowo przedmiot dostawy co do ilości, rodzaju towaru, a faktura VAT dokładnie odzwierciedlała powyższy przedmiot dostawy. Po przeliczeniu poszczególnych jednostek danego asortymentu towaru, wskazanych w dokumencie dostawy i fakturze VAT Sąd stwierdził jednak, iż odnośnie tarcicy oznaczonej symbolem G13 i G20 zostało dostarczone łącznie 0,551 m³ (pozycja 3 i pozycja 10 dowodu dostawy k. 37), co dało 174 sztuki dostarczonej tarcicy,

(dowód: dokument dostawy wraz z tłumaczeniem – k. 36-37-38 faktura VAT – k. 33 wraz z tłumaczeniem – k. 34). Faktura VAT w swej treści powoływała dowód dostawy nr (...). Na powyższą dostawę został również wystawiony list przewozowy nr (...), który odzwierciedlał pozwanego jako odbiorcę, miejsce dostawy: Zakład (...), ilość dostarczonego towaru oraz datę wysłania towaru 23.10.2012 r. (dowód: list przewozowy – k. 39).

Spółka (...) w dniu 31.10.2012 r. dostarczyła pozwanemu kolejną ilość tarcicy, w ilości łącznie 17.314 m³, którą to dostawę potwierdziła strona pozwana (dokument dostawy z dnia 31.10.12r. wraz z tłumaczeniem – k. 61-61). Spółka (...) wystawiła w związku z powyższą dostawą fakturę nr (...) z terminem płatności 10.11.2012 r., w której to fakturze powołała numer w/w dokumentu dostawy (...). Faktura opiewała na kwotę łącznie 3346,75 zł. Ponadto został wystawiony list przewozowy nr (...) ze wskazaniem odbiorcy: pozwanego i miejsca dostawy: P. 603. Ilość towaru i

rodzaj towaru we wszystkich wyżej wymienionych dokumentach były wzajemnie zgodne.(dowód: faktura VAT wraz z tłumaczeniem – k. 51-52, dokument dostawy wraz z tłumaczeniem – k. 60-61. List przewozowy nr (...) – k. 53).

W dniu 20.11.2012 r. Spółka (...) dostarczyła pozwanemu kolejną ilość towaru, co potwierdził Zakład (...) sp.z.o.o. P. 603 na dokumencie dostawy stosowną pieczęcią i podpisem odręcznym. Na powyższą dostawę został wystawiony list przewozowy nr (...), w którym wskazano dane odbiorcy, miejsce dostawy oraz ilość towaru. Spółka (...) w dniu 20.11.2012 r. wystawiła fakturę VAT z powołaniem się na w/w dokument dostawy nr (...), w której to fakturze wskazała termin zapłaty 12.12.2012 r. oraz cenę dostawy 11.251,39 euro. (dowód: faktura VAT wraz z tłumaczeniem – k. 40-41, list przewozowy – k. 45 wraz z tłumaczeniem – k. 46, dokument dostawy – k. 48 wraz z tłumaczeniem – k. 50). Zestawienie w/w trzech dokumentów odzwierciedla tożsamość towaru zarówno co do przedmiotu asortymentu, jak i ilości.

Sąd dał wiarę w/w dokumentom prywatnym w zakresie ich treści. Strona pozwana nie zaprzeczyła bowiem odnośnie miejsca dostawy towaru na adres Zakładu (...) w P., co według twierdzeń powoda wyraźnie nie zaprzeczonych przez pozwanego wynikało z ustaleń stron. Zgodnie z przepisami kpc strona może dowodzić treści stosunku zobowiązaniowego wszelkimi środkami dowodowymi, w tym również dokumentami prywatnymi, jakim stanowią dokumenty dostawy, list przewozowy i faktury VAT, który treści pozwany nie zaprzeczył.

Sąd pominął dowód z zeznań stron, zawnioskowany przez powoda. Odnośnie pozwanego nie stawiał się on na rozprawę, nie usprawiedliwił nieobecności (art. 302 § 1 zd. 2 kpc), odnośnie strony powodowej nie uiściła ona zaliczki na koszty przesłuchania w drodze pomocy prawnej przez Sąd wezwany na Słowacji (art. 130⁴ §1 i 4 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie zastosowanie znajduje Rozporządzenie (WE) NR 593/2008 z dnia 17.06.08r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I), zgodnie z którym to art. 4.1 pkt a w braku wyboru prawa właściwego stosuje się do umów sprzedaży prawo właściwe państwa, w którym sprzedawca ma miejsce zwykłego pobytu. W tym wypadku jest to prawo słowackie. Na mocy jednak art. 25 cyt. Rozp. stosuje się wprost i bezpośrednio, a więc z wyłączeniem prawa krajowego i unijnego *lex specialis*, tj. umowę międzynarodową: Konwencję wiedeńską o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów z dnia 11.04.1980r., której stroną jest Polska oraz Słowacja na podst. art. 1.1 a tej Konwencji (Oświadczenie rządowe z dnia 25.10.1996r. w sprawie ratyfikacji ... DzU 1997.45.287.) Przepis art. 11 tejże Konwencji stanowi, iż umowa sprzedaży nie wymaga formy pisemnej i może być udowodniona w jakikolwiek sposób. Strony zawarły 3 umowy kupna sprzedaży towarów co najmniej na zasadzie czynności konkludentnych: poprzez faktyczny odbiór towaru wraz z dokumentami dostawy i dokumentami rozliczeniowymi: fakturami (art. 8.3 in fine w zw.z art. 24 Konwencji). Dokumenty dostawy wskazują na ilość i asortyment oraz stanowią dowód odebrania ich przez pozwanego w ilościach tam wskazanych. Faktury Vat wskazują dodatkowo na cenę i termin oraz sposób zapłaty i strony umowy. Wprawdzie listy przewozowe oraz faktury VAT nie zostały podpisane przez stronę pozwaną, niemniej faktura VAT jest to dokument podatkowy, który wystawia się na okoliczność zdarzenia gospodarczego, jakim jest w tym przypadku umowa kupna sprzedaży i jej realizacja w postaci dostawy towaru. Pozwany nie zarzucił w tym procesie, iż nie otrzymał faktur VAT, nie zwrócił takowych powodowi czy sprzedawcy, jako niezasadnie wystawionych, brak też zarzutu pozwanego, iż faktur tych nie zaksięgował w swojej księgowości, nigdy nie składał na etapie przedprocesowym zarzutów co do wykonanych dostaw, brak twierdzeń, iż otrzymany towar został zwrócony jako niezamawiany. Wszystkie te okoliczności potwierdzają, iż strony na zasadzie zamówień składanych przez pozwanego ich przyjęcia przez spółkę (...) oraz wykonania dostaw towarów zawarły umowy kupna sprzedaży(art. 231 kpc). Umowy te zostały wykonane na rzecz pozwanego, a zatem od pozwanego należy się zapłata ceny na rzecz strony powodowej jako nabywcy wierzytelności z tego tytułu na podstawie niekwestionowanej przez pozwanego umowy cesji wierzytelności. Pozwany nie kwestionował zasady przeliczenia kwoty euro na walutę polską, przy czym Sąd dokonał przeliczenia ilości rzeczywiście dostarczonego towaru na podstawie (...), co dało kwotę 6.083,46 euro, co po przeliczeniu według niespornego między stronami kursu 4,23 zł dało kwotę 25.733,03 zł. Zgodnie z art. 62 sprzedawca ma prawo do żądania zapłaty ceny, chyba że sprzedający skorzystał ze środka ochrony prawnej, którego nie da się pogodzić z tym żądaniem. Takimi środkami ochrony prawnej jest prawo odstąpienia od

umowy lub żądanie obniżenia ceny pod warunkiem wykonania przez kupującego aktów staranności w tzw. rozsądnym terminie (tzw. notyfikacja). Termin ten wynosi najpóźniej 2 lata od daty dostawy. Pozwany nie dokonał notyfikacji w powyższym terminie (art. 39 i nast. cyt. Konwencji). Wskazać nadto należy, iż zgodnie z art. 55 Konwencji nawet gdyby przyjąć, iż strony wyraźnie ani nawet dorozumianie nie określiły ceny w umowie, to przyjmuje się cenę zwyczajowo przyjmowaną w chwili zawarcia umowy w danej dziedzinie handlu dla danych towarów. Jest to zatem odmienna regulacja, niż przepis art. 536 § 1 i 2 kc nakazujący umowę stron w tym zakresie. Tymczasem pozwany w tym procesie nie zarzucał, iż cena wynikająca z fv nie odpowiadała kryteriom, wynikającym w art. 55 Konwencji.

Ustawowe odsetki sąd zasądził za czas opóźnienia, przyjmując początkową datę ich naliczenia jako dzień następny po terminach płatności wskazanych w fakturach VAT, skoro terminy te były późniejsze niż daty odbioru towaru (art. 78 i 58. 1 Konwencji).

Odnosnie zarzutu przedawnienia zastosowanie na analogicznej zasadzie prymatu prawa międzynarodowego nad wewnętrznym znajduje Konwencja nowojorska z 14.06.74r. o przedawnieniu w międzynarodowej sprzedaży towarów (DzU 1997.45.282), która zgodnie z art. 8 przewiduje dla roszczeń z umowy sprzedaży termin 4-letni. Licząc powyższy termin przedawnienia od terminu płatności wskazanego w fakturach, której to zasady pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował, roszczenie dochodzone pozwem nie uległo przedawnieniu, skoro pozew został wniesiony do sądu w dniu 23.10.2015 r. (data nadania pozwu w urzędzie pocztowym).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 kpc, w związku z art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając proporcjonalnie do stopnia wygranej. Powód wygrał w 97,53%. Na koszty po stronie powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 4.486 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w minimalnej wysokości wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa 3.617 zł. Po stronie pozwanego były to koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.617 zł.